

PÄÄKIRJOITUS

HUOJENTUNEIN MIELIN

Outi Fingerroos

Sinikka Vakimo kirjoitti *Eloren* 2/2004 pääkirjoituksensa alussa, että ”nyt julkaistava *Elore* on viimeinen, johon kirjoitan päätoimittajana”. Nyt, vuoden 2009 lopussa, ihmettelen väistyväni päätoimittajana, miten nopeasti viisi vuotta on mennytkään. Samalla tunnen oloni tyytyväiseksi ja helpottuneeksi, sillä *Elorella* on osaava toimituskunta ja lehteä toimitetaan melkoisella pieteetillä. Huojentunut olen ennen kaikkea siksi, että lehdellemme löytyi pätevä ja innokas päätoimittaja jo kuluneena vuotena. Filosofian tohtori Petja Aarnipuu on vuoden 2009 häärinyt rinnallani toisena päätoimittajana ja on näin saanut eväät jatkolle etukäteen. Päätoimittajuus siirtyy Petjan myötä Jyväskylästä Helsinkiin – mikä sopii *Eloren* filosofiaan erinomaisesti, olemmehan nykyisin kaikki alamme yliopistoyksiköt kattava toimija niin kirjoittaja- kuin toimittajakuntammekin puolesta.

MUISTELUKERRONTAA

Omalla kaudellani *Eloressa* on tapahtunut paljon, ja monesti päätoimittajan työ on vienyt kaiken ajan omalta tutkimukselta iltasella. Jossain vaiheessa matkaani päätin, että *Elore* olkoon oma harrastukseni, jätin ylimääräiset jumpat, maraton-treenit ja rullaluistelut. Muutama vuosirengas tästä nojatuoliharrastuksesta on toki kertynyt, mutta olen sitä mieltä, että *Eloren* päätoimittaminen on ollut paljon mukavampaa hommaa kuin pitkän matkan juokseminen rëntäsateessa. En siis kokonaan jätä *Elorea*, mutta siirryn vankasti takarivin toimittajaksi. *Elore* säilyy raikkaana ja innovatiivisena lehtenä vain tätä tietä: tarvitsemme uusia vastuunkantajia ja ideoijia.

Paras hetki päätoimittajakaudeltani on ehdottomasti alkuvuosi 2006, jolloin Suomen Kansantietouden Tutkijain Seuran (jatkossa SKTS) silloinen esimies Tarja Kupiainen soitti ja ilmoitti suuren ihmeen: *Elore* on päässyt valtioneudelle! Henkselimme paukkuivat silloin kovin – itse palasin asiaan monessa pääkirjoituksessa. Pidempään *Eloren* vapaan saatavuuden verkkojulkaiseminen ei olisi voinut jatkua, sillä talkootyö ilman vakituista toimitussihteeriä oli vuonna 2005 tiensä päässä ja toimituskunta

takki tyhjänä. Suunnittelimme jopa paperilehdeksi siirtymistä, sillä se tuntui ainoalta tieltä eteenpäin. Oljenkortemme oli opetusministerin julkaisema *Avoimen tieteellisen julkaisutoiminnan työryhmän muistio* (2005:8), jossa *Elore* mainittiin yhtenä ensimmäisistä täysin avoimeen saatavuuteen perustuvista tiedejulkaisuista.

Itse muistan myös vuoden 2007, jolloin pohdimme, rohkeneeko *Elore* muuttaa Joensuun yliopiston cc.joensuu.fi -palvelimelta Tieteellisten seurain valtuuskunnan palvelimelle. Paikattomuuden pelko oli silloin konkreettinen, mutta näin jälkepäin ajatellen tie oli jo valmiiksi meitä varten viitoitettu, onhan TSV merkittävä tieteellisten seurojen tukija. Kaiken lisäksi olisimme ilman muuttoa jääneet internetin topografiassa näkymättömiin. SKTS rekisteröi muuton yhteydessä oman elore.fi-verkkotunnuksen ja otti käyttöön osoitteen <www.elore.fi>. Kotisivutkin uudistettiin samassa rytäkässä.

Turha seikkailu sen sijaan oli verkkojulkaisujärjestelmä OJS – Open Journal Systems. Siirryimme sen koekäyttäjäksi osana TSV:n julkaisupalveluyksikön käynnistämää hanketta vuonna 2007. OJS osoittautui erittäin hankalaksi järjestelmäksi, toimitustyössä se oli kokemuksemme perusteella turha. Vankka mielipiteeni onkin, että verkkolehti on helpoin toimittaa perinteisin keinoin eli suoraan kirjoittajien kanssa kommunikoimalla. Tunnuksia, salasanoja, käyttöohjeita, ylläpitovelvollisuuksia ja kirjautumisongelmia on aivan tarpeeksi ilman OJS-järjestelmääkin.

ELOREN NUMERO 2/2009

Eloren syysnumero on runsas. Lehden alussa on kaksi oppihistoriallisesti kiinnostavaa tekstiä: loppuvuodesta 2004 eläkkeelle jääneen professorin Bo Lönnqvistin ja vuoden 2009 alussa seuraajanaan aloittaneen Hanna Snellmanin haastattelut, jotka on kirjoittanut etnologian amanuenssi Elina Salminen. Artikkelitoimituksella puhdetta on syksyllä ollut kahdeksan tekstin verran. Referoituja artikkeleita mukana on kaksi, teemoina ovat Vellamo-merenneidon kansallisen kuvittelun tavat ja lähiökenttätöön haasteet Italiassa. Katsausartikkeleita ja katsauksia on mukana peräti kuusi. Teemat seurailevat mielenkiintoisesti perinteentutkimuksessa ja lähialoilla käytyä keskustelua. Särmääkin teksteistä on löydettävissä.

Ajankohtaisia tekstejä mukana on poikkeuksellisen paljon. Mukana on muiden muassa kaksi lektiota, tuoreen Kulttuurintutkimuksen seuran esittely ja mielenkiintoisia seminaariraportteja. Ajankohtaista-palsta onkin miellyttävä tapa ottaa siivet selkään ja lähteä nojatuolimatkalta maailmalle. Kirja-arviot täydentävät miellyttävän matkailun mahdollisuuksia, sillä 17 kirja-arviota on mieletön kurkistus kulttuurien tutkimuksen julkaisumaailmaan.

Lehtemme toimittajat, kirjoittajat ja tuntemattomaksi jäävät asiantuntija-arvioijat ovat jälleen ahertaneet tekstien parissa vaivojansa säästelemättä. Päätoimittajana lausun nöyrän kiitokseni Teille kaikille. Pidetään *Elore* elinvoimaisena jatkossakin!

Dosentti Outi Fingerroos työskentelee etnologian yliassistenttina Jyväskylän yliopistossa ja koordinoi Monikulttuurisuus ja vuorovaikutus -osaamiskeskusta.